

ISSN:2791-9609

"Somuncu Baba Bahçesinin Taze Çiçeği"

somuncubaba
İLİM KÜLTÜR VE EDEBİYAT DERGİSİ

Çocuk

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Eki'dir

EKİM 2026 / Yıl: 33 - Sayı: 312

(Bir Ayet)

“Ey iman edenler! Kendinizi tanıtıp izin almadan ve içinde oturanlara selâm vermeden kendi evlerinizden başka evlere girmeyin. Sizin için daha iyi olanı budur; umulur ki düşünüp anlarsınız.”

(24/Nur, 27)

(Bir Hadis)

“Kim kendisinde Allah'ın rızası aranan bir ilmi sadece dünyalığa sahip olmak için öğrenirse, o kimse kıyamet gününde cennetin kokusunu bile duyamaz.”

(Ebû Dâvûd, İlim 12.)

Editör'den Merhaba

Tatlı Dil, Kalplerin Anahtarıdır

Sevgili Çocuklar, Merhaba!

Bugün sizinle küçük ama çok güçlü bir sırrı paylaşmak istiyorum. Kalbimizi fıstık yeşili bir bahçeye, sözlerimizi de o bahçeyi sulayan minik su damlalarına benzetmeye ne dersiniz?

Biz Müslümanlar için Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.), tatlı dilin ve güzel sözün en büyük öğretmenidir. O, çevresindeki herkese, en çok da çocuklara hep sevgiyle seslenirdi. Birbirimizle konuşurken kalbimizdeki sevgiyi sözlerimize yansıtmak, adeta etrafa mis kokulu çiçekler ekmek gibidir.

Bazen arkadaşlarımızla oyun oynarken anlaşılamayabilir, kızabiliriz. Bu çok normal! Ama unutmayalım ki hiddetle söylenen bir söz, tıpkı sert bir taş gibi birinin kalbini kırabilir. Oysa Rabb'imizin bize verdiği konuşma nimetini güzel kılmak elimizde:

- **Tebessüm Etmek:** Birine gülümseyerek "Merhaba!" demek bile bir sadakadır. Gülüyüz, sevgiyle iletişimin ilk adımıdır.
- **"Lütfen!" ve "Teşekkür Ederim." demek:** İsterken nazik olmak, alınca da teşekkür etmek kalpleri birbirine ısıtır.
- **Öfkelendiğinde Durmak:** Kızgın hissettiğimizde hemen konuşmak yerine derin bir nefes almak veya "Bismillâh" demek, kırıncı olmamızı engeller.

Sevgiyle konuşmak, sadece başkalarına değil, bize de iyilik getirir. Ağzımızdan çıkan her güzel söz, ilk önce kendi içimizi aydınlatır ve huzur verir.

Bir tatlı söz, minik bir tebessüm ya da bir arkadaşımızın derdini dinlemek... Bütün bunlar kalpten kalbe kurduğumuz muhteşem sevgi köprüleridir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in izinden giderek dilimizi hep iyilikten, doğrudan ve sevgiden yana kullanalım. Çünkü sevgiyle konuşan diller, etrafa hep bahar neşesi saçar. Şimdi gelin, bugün birine sadece sevgimizle seslenelim ve o köprülerden ilkini hep birlikte kuralım!

Gelin bu aydan itibaren bir sevgi oyunu oynayalım. Gün boyunca yanımızdaki kişilere en tatlı kelimelerimizle seslenelim, kırıncı sözleri dillerimizden tamamen uzak turalım. Göreceksiniz ki etrafımızdaki her şey bir anda çok daha güzelleşecek!

Sevgiyle, tebessümle ve dualarla kalın...

ISSN: 2791-9609

Somuncu Baba Çocuk Dergisi
EKİM 2026 Yılı: 33 Sayı: 312

Somuncu Baba Dergisi'nin Ücretsiz Ekidir.

İmtiyaz Sahibi ve
Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Kemal DEMİR

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
M. Hulusi ERDEMİR

Yayın Editörleri
Hulusi KESKİNTEPE
Ayhan İŞCEN

Yayın Kurulu
Prof. Dr. Nihat ÖZTOPRAK / Prof. Dr. Ali YILMAZ
Prof. Dr. Sebahat DENİZ / Prof. Dr. Bilal KEMİKLİ
Prof. Dr. Abdullah KAHRAMAN
Prof. Dr. Ali AKPINAR

Grafik Tasarım
Es- Seyyid Osman Hulûsi Efendi Vakfı

Dergimizi, Web Sayfamız ve Mobil
Uygulamalarımız Üzerinden Okuyabilirsiniz:

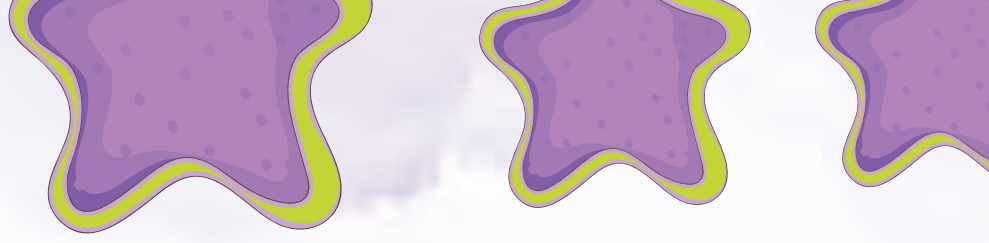
Basım-Yayım

Nasihât A.Ş
Zaviye Mah. Hulûsi Efendi Cad.
No: 41 (44700) Darende / MALATYA
Tel:(422) 615 15 00
www.somuncubaba.net
cocuk@somuncubaba.net

İçindekiler

Mevsimlerin Güzellikleri	4
Sırrı ER	
Küçük Ev	6
Emine Yılmaz DERECİ	
Leylekler.....	8
Hamidullah HALICI	
Komşuluk Hakkı ve İyiliklerin Paylaşımı.....	10
Naciye BEYZA	
Camgöz ve Küçük Yaralı Leylek.....	12
Raziye SAĞLAM	
Cami Kuşu.....	14
Erbay KÜCET	
Selam Ülkesi.....	16
Sait ÖZER	

İllerimizi Tanıyalım / Adana	18
Tarihte İlginç Vakıflar /	
Su Kuyusu Açtıran Vakıf.....	20
Nisa ERCİYES	
Şehzade Kanunî.....	22
İsmail ÇOLAK	
İstanbul'un Kasırları	24
Erdal KARASU	
Birbirimizi Dinlemek.....	26
Yusuf ŞAFAK	
Bir Çift Ayakkabı.....	28
Seda Bayrak DURGUT	
İğde	30
Ayşe Gül PINAR	

Mevsimlerin Güzellikleri

İlkbahar

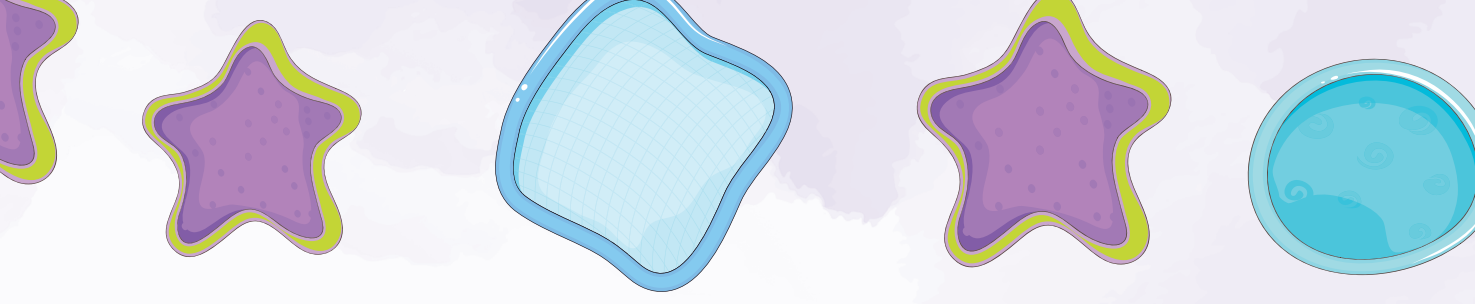
Yaz

Sonbahar

Kış

4

Sevgili çocuklar,

Sizin de bildiğiniz gibi güzel vatanımızda dört mevsim bütün özellikleri ve güzellikleri ile yaşanmaktadır. Bu nedenle yılın bütün aylarında turistler ülkemize gelmektedir. Kendi ülkelerinde olmayan güzellikleri görmek için gelenler yurdumuza hatırı sayılır miktarda döviz bırakmaktadırlar.

Yazımın ilk cümlesinde mevsimlerin güzelliklerine değinmiştim. Bunu biraz açacak olursam; ilkbaharda tabiat kış uykusundan uyanır. Tabiat şenlenir, canlı varlıklar neşelenir. Ağaçların kuru dalları tekrar canlanır, çiçekler açar. Çiçeklerin çok oluşu meyvelerin çok olacağına bir işarettir. İlkbaharda çiçekler, kelebekler, arılar, karıncalar, hummalı bir faaliyet içindedirler.

Yaz mevsiminde havalar ısınır ve deniz sezonu başlar. Ülkemiz üç yanı denizlerle çevrili bir yarımadadır. Yaz mevsiminde meyveler ve sebzelerin çoğu yenecek

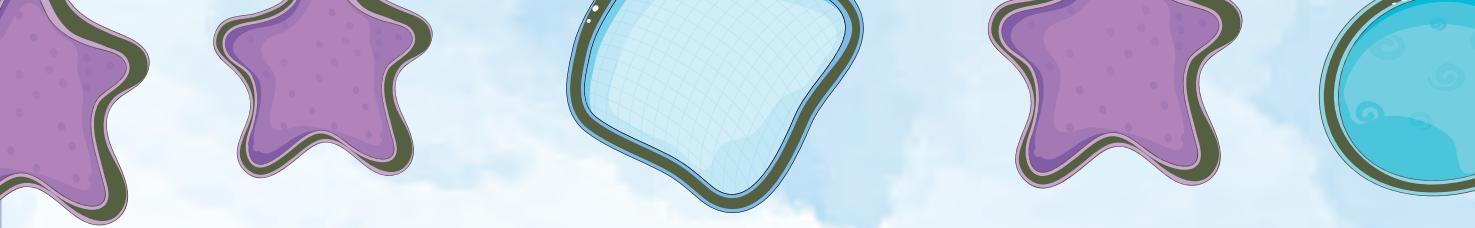
kıvama gelir. Yaz mevsiminde denize gitmeyenler yayla turizmi yaparlar. Dağlar, ormanlar, vadiler, kanyonlar onlar için güzel gezi alanlarıdır. İnanç turizmi son yıllarda epeyce gelişmiştir, Türkler tarihe meraklı bir millettir. Geçmişte olan olaylar, tarihte yer edinmiş şahsiyetler bizim için her zaman merak unsuru olmuştur.

Sonbahar kışın yaklaşmakta olduğunu haber veren bir mevsimdir. Ağaçların yaprakları önce sararır, sonra kurur ve dökülür. Kuruyan yapraklar serin rüzgarların etkisiyle bir o yana bir bu yana savrulur durur. Sonbahar mevsiminde yaklaşmakta olan kış mevsimi için hazırlık yapılır.

Kış mevsiminde havalar soğur. Yağmur, kar yağışı eksik olmaz. Çocuklar kar yağınca kartopu oynarlar, kardan adam yaparlar. Üşüyenler evlerine giderler. Üstü başı ıslanan çocuklar sokakta üşütürlerse hasta olurlar.

Emine
Yılmaz
DERECİ

Küçük ev

Tek katlı ahşap ev iki apartmanın arasına sıkışıp kalmıştı. Apartmanlar göğe doğru uzanırken o bir bahçenin içinde mutlu mesut duruyordu. Güllerle, ortancalarla ve meyve ağaçlarıyla dolu bahçesine bakanlar bir daha bakıyor, küçük evi o zaman fark ediyorlardı.

Sağında ki ve solunda ki apartmanlar ilk başta bu küçük evi kendilerine denk görmemişler, onunla hiç konuşmamışlardı. Apartmanın biri diğerine:

- Küçük ev çok mutlu. Ben ise çok mutsuzum. İçimde oturanlardan biri sürekli bağırıp çağırıyor. En küçük şeyleri sorun ediyor, diğer kat sahiplerinin huzurunu kaçırıyor. Aşırı öfkeli. Vara yoğa sinirleniyor. Nerede ise tüm gün boyu diken üstündeyim.

"Bende aynı şekilde." diye cevap verdi diğer apartman. Sözlerine üzüntülü bir sesle devam etti:

- Bugün bende oturan iki kat sahibi gürültü patırtı yüzünden kavgaya ettiler. Tüm sokak kavgalarına şahit oldu. Komşuluk haklarını çoğu bilmiyor.

Sonra küçük eve bakarak sözlerine devam etti:

- Bizim pencere ve kapılarımız yepyeni. Balkonlarımız çiçek dolu. Bu çevrede bizim gibi güzel bina çok az. Şu küçük ev kadar mutlu değiliz, nedendir anlamadım gitti.

- Kendisine soralım, bakalım ne diyecek. Apartmanın biri:

- Küçük ev, küçük ev, sana bir şey soracağım, bize cevap verir misin?

- Elbette.

- Küçücüksün. Boyaların dökülüyor. Tahtaların, kapın ve çerçevelerin eskimiş. Anlamıyoruz neden bu kadar mutlusun?

- Sahibim yüzünden. Yalan dolan bilmez. Güler yüzlüdür; elindekini başkaları ile paylaşmaya bayılır. Gıybet yapmaz. Laf taşımaz. Misafirperver. Çocuk sesleri bahçemden eksik olmaz. Bahçeme güzel çiçeklerle dolu. Meyve ağaçlarımdan konu komşu herkes yiyor. Saçağımın altında iki kuş yuvası var, gün boyu onların cıvıltılarını dinliyorum. Sahibim bana çok değer verir. Bu sene tüm birikimi ile boyamı badanamı yaptıracak...

Apartmanlar küçük evin mutluluğunun sebebinin güzel ahlaklı sahibi olduğunu öğrendiler. Onun yerinde olmayı istedikleri her hâllerinden belliydi.

Hamidullah
HALICI

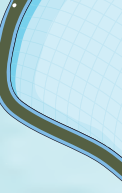
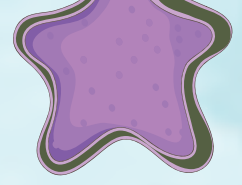
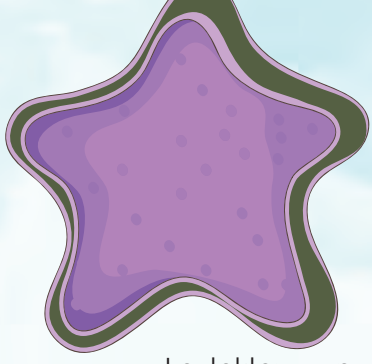
**Hayvanlar
Tanıyalım**

Leylekler

8

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

Leylekler, upuzun kırmızı bacakları, bembeyaz tüyleri, kanat uçlarındaki siyah tüyleri ve sivri kocamış gagalarıyla gökyüzünün en zarif ve sevimli kuşlarından biridir. Onlar tam birer doğa kâşifi ve seyahat tutkunudur!

Leyleklerin Şaşırtıcı Özellikleri

- **Rüzgârı Kullanan Süper Uçucular:** Kanatlarını açtıklarında kanat açıklığı neredeyse bir insan boyuna (yaklaşık 2 metreye) ulaşır. Çok yükseklerde uçarken kanatlarını sürekli çırpamazlar; bunun yerine ısınan havanın yardımıyla rüzgârın üzerinde süzülerek yorulmadan saatlerce uçabilirler.

- **Neşeli Gaga Şakırtısı:** Leylekler diğer kuşlar gibi cıvıl cıvıl şarkı söyleyemezler. Ama birbirleriyle haberleşmek için harika bir yöntem bulmuşlardır: Başlarını geriye doğru atıp gagalarını hızlıca birbirine vurarak "tak-tak-tak" diye neşeli sesler çıkarırlar.

- **Dev Gibi Yuva Mimarları:** Yüksek binaların çatılarına, baca üstlerine, elektrik direklerine ya da büyük ağaç dallarına kocaman yuvalar kurarlar. Çalı, çırpı ve çamurdan yaptıkları bu yuvaları her yıl daha da büyütürler. Öyle ki bazı yuvaların ağırlığı bir küçük araba kadar ağır olabilir!

- **Sadık Dostlar:** Leylekler yuvalarına ve eşlerine çok bağlıdır. Her yıl bahar ayı geldiğinde binlerce kilometre yoldan dönüp tam olarak kendi eski yuvalarını bulurlar.

Muazzam Yolculuk: Göç Zamanı!

Leylekler soğuk havaları hiç sevmezler. Sonbahar yaklaşıp havalar soğumaya başlayınca yüzlerce leylek bir araya gelir ve büyük gruplar halinde sıcak ülkelere (Afrika'ya) doğru yola çıkarlar.

Bu yolculuk binlerce kilometre sürer! Yol boyunca dağları, denizleri ve şehirleri aşarlar. İlkbahar gelip havalar ısındığında ise neşeyle tekrar eski yuvalarına geri dönerler. Onların gelişi bize baharın müjdesini verir.

Leylekler Ne Yemeyi Sever?

Leylekler harika birer avcıdır ve gözleri çok keskindir. Genellikle sulak alanlarda, göl kenarlarında ve yeşil tarlalarda uzun bacaklarıyla yavaşça yürüyerek yiyecek ararlar. Küçük balıkları ve kurbağaları, tarlalardaki böcekleri, çekirgeleri ve solucanları, bazen de küçük kertenkeleleri hemen fark edip yakalarlar. Böylece tarlalardaki zararlı böcekleri yiyerek çiftçi dostlarımıza da yardımcı olurlar!

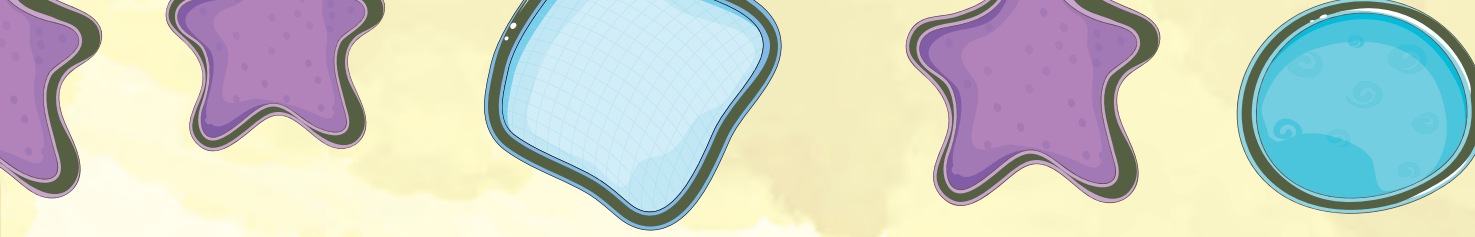
Naciye
BEYZA

Komşuluk Hakkı ve İyiliklerin Paylaşımı

10

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

İnsanlar tek başlarına yaşayamazlar. Sağımızda, solumuzda, üstümüzde, altımızda komşularımız vardır. Komşularımız sadece apartmanda oturan kişiler değil; sitedeki bakkal amca, terzi teyze hatta aynı sokakta oturanlar bizim komşumuzdur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) komşuya çok önem verirdi. Şöyle buyurmuştur: *"Cebrail bana komşuyu o kadar tavsiye etti ki, komşuyu komşuya mirasçı kılacak sandım."* Komşularımıza karşı haklarımız ve sorumluluklarımız vardır.

İyi davranma ve selam verme: Komşumuzu gördüğümüz zaman yüzüne gülümsemek, "Selamünaleyküm teyze, nasılsın amca?" demek küçük görünen çok büyük bir iştir. Yardım etme ve halini sorma: Komşumuz hasta mı? Bir şeye ihtiyacı var mı? Kapısını çalıp sormak bizim görevimiz. Rahatsızlanan komşumuza bir çorba götürmekle hem görevimizi yaparız hem de onun duasını alınız. Bir tabak yemek, bir bardak su, birkaç meyve komşunun gönlünü alır.

Rahatsız etmemek: Komşuluk rahatsız edici şeyler yapmamaktır. Gece geç saatte müzik açmak, kapıda apartmanda bağırarak, merdiveni kirliletmek, çöp atmak, komşu hakkına girer. Bir apartman düşünelim. Bir dairede kavganın sesi, diğer dairede gürültü, bazıları konuşmuyor. Bir de diğer apartmanı düşünelim. Birbirleriyle selamlaşanlar, hastaya çorba götürenler, çocuklar bahçede oynuyor. Hangi apartmanda yaşamak isteriz? İyi bir komşu; komşusunun evini cennete çeviren bir nimettir. Hadis-i şerifte: *"Kim Allah'a ve ahiret gününe inanıyorsa"*

komşusuna ikram etsin." buyurulmaktadır. Dünyada paylaştıkça çoğalan tek şey vardır: İyilik. Bir lokma ekmeği paylaşmakla iki gönül doyar. Bir gülümsemeyle etrafa birden çok gülümseme yayılır. Kur'an'da: *"İyilik ve takva üzere yardımlaşın."* buyurulmaktadır.

Elimizde olanı paylaşabilmek: Beslenme çantasını unutan bir arkadaşımıza kendi yiyeceğimizden verebiliriz. Kalemimizi kaybeden arkadaşımıza fazla olan kalemi verebiliriz.

Bilgiyi ve zamanı paylaşabilmek: Bazen en büyük iyilik birine vaktini ayırmaktır. Bir arkadaşımıza anlayamadığı bir konuyu anlatmak zamanı ve bilgiyi paylaşmak iyiliktir.

Güzel sözümüzle gönlümüzü paylaşabilmek: Sabah okula giderken komşumuza "Günaydın amca, nasılsın teyze?" diyerek onları selamlarız. Servise binerken şoföre "Kolay gelsin.", hasta olan bir komşuyu görünce "Geçmiş olsun." diyerek gönüllerini kazanırız. Peygamber Efendimiz (s.a.v.): *"Güzel söz sadakadır."* buyurmuştur.

Yerleşim yerleri binalardan değil insanlardan oluşur. Mekânları güzel yapan içindeki insanların kalpleridir. Komşuluk hakkını gözeterek, iyilikleri paylaşırsak; güven ortamı oluşur, yardımlaşma artar, yükler hafifler, sevgi muhabbet çoğalır. Malımız bereketlenir. Arkadaşlık ve komşuluk bağları güçlenir. Mahallemiz cennet bahçesine döner. Okulumuz, sokağımız, ülkemiz güzelleşir.

Raziye
SAĞLAM

Camgöz ve Küçük Yaralı Leylek

12

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

Sevgili çocuk dostlarım;

Bugün İstanbul'a yolculuk var. Hafize Teyze ve çocuklar, 6 Ekim İstanbul'un kurtuluşu törenlerine davet edildiler. Tabi biz de onlarla gidiyoruz. Yola bir ay önceden çıktık. Hafize Teyze köyde bir kütüphane açmayı düşündüğü için hem onunla ilgili çalışmalarda bulunmak hem de gitmişken İstanbul'u gezmek istiyor.

Uzun Kulak da ben de büyük tarihî camilerinin kocaman bahçelerinde koşmak, deniz kenarlarındaki parklarda çocuklarla birlikte oynamak, verdikleri yiyecekleri afiyetle yemek için çok heyecanlanıyoruz. İstanbul'un her köşesi ayrı bir güzel.

Sabah kimse uyanmadan kalkıp Rüzgâr'ın önünde beklemeye başladık. Hafize Teyze bizi böyle görünce gülümsedi ve

- Haydi gelin yola çıkmadan önce kahvaltı yapacağız, dedi.

Yolculuk çok keyifli geçiyor. Yol boyunca verdiğimiz molalarda harika yiyecekler yedik. Çok güzel yerlerden geçtik. Bir orman kenarında verdiğimiz mola sırasında göç eden leylek sürüsüne rast geldik. Leylekler uçarken, bir anda içlerinden biri çılgık atarak düşmeye başladı. Uzun Kulak kuvvetlice havlayınca, bizimkilerin dikkati de leyleğe çevrildi. Hepimiz leyleğin yere çakılmasından korkarak izlerken, leylek büyük bir çınar ağacının dalına takıldı ve orada çırpınmaya başladı. Neyse ki, Ömer ağaca çıkmakta çok usta. Hemen ağaca tırmanarak leyleği kucağına aldı ve yavaş yavaş indirdi. Hafize Teyze "Aferin sana

Ömer'im!" diyerek torununu kucakladı ve leyleğin durumuna baktı. Kanadında bir yara vardı.

- Çocuklar yolumuza devam etmeden önce bu kuşağınızı bir veterinerine göstermemiz gerek, dedi.

Hemen şehir merkezine gittik. Adı Karbeyaz olan leylek yolda bize:

- Arkadaşlarım gibi hemen havalanamayınca, bir ağacın dalına kuvvetlice çarptım. Kanadımın acıdığını fark ettim ama onlara yetişmek için devam etmeye çalıştım. Sonra böyle oldu işte, diye anlattı. Biz de üzülmemesini yine uçabileceğini söyledik.

Veteriner muayene etti ve merhem sürerek bağladı. Yara iyileşene kadar her gün ilaç sürülecek. Hafize Teyze:

- İyileşince İstanbul'da uçururuz ya da gerekirse ben Antalya'ya götürürüm, dedi.

Adı Karbeyaz olan küçük leylek bize gözleri dolarak baktı ve:

- Ne kadar iyi insanlar, dedi.

- Evet öyledirler, dedim.

Yola devam ederken bir de leyleğimiz vardı artık. Hafize Teyze'nin hep dediği gibi "Her yolculuk bir macerayı içinde barındırır."

İstanbul'daki günlerimizi de bir dahaki bölümde anlatalım.

Görüşmek üzere çocuklar, hoşça kalın...

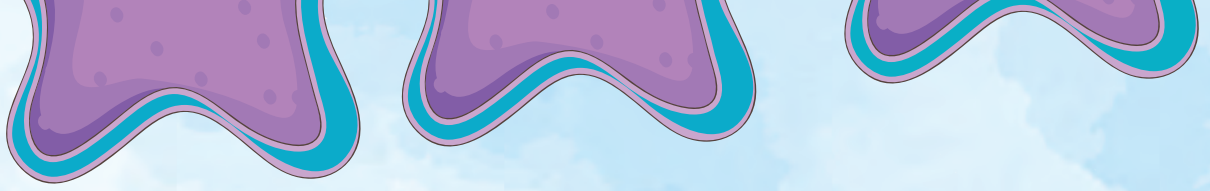
Erbay
KÜCET

Cami Kuşu

14

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

Bir zamanlar, eski bir mahallenin ortasında yükselen güzel bir cami vardı. Caminin yüksek minaresinde yaşayan küçük bir serçe bulunuyordu. Mahalledeki çocuklar ona "Cami Kuşu" derdi. Cami Kuşu'nun gerçek adı yoktu. Çünkü o, herkesin dostuydu. Sabahları güneş doğarken minarenin tepesinden mahalleyi izler, çocukların okula gidişini seyrederdi. En çok da caminin avlusunda oynayan çocukları severdi. Bir gün mahalleye sert bir rüzgâr geldi.

Rüzgâr öyle güçlüydü ki, ağaçların dallarını sallıyor, yaprakları havada savuruyordu. Cami Kuşu minaresinden aşağı bakarken avludaki yaşlı çınar ağacının altında küçük bir yavru güvercin gördü. Güvercin korkudan titriyordu. Cami Kuşu hemen yanına uçu. "Neden üzgünsün? diye sordu. Yavru güvercin gözlerini kaldırdı; "Yuvamdan düştüm. Annemi bulamıyorum." dedi. Cami Kuşu çok üzüldü. Hemen yardım etmeye karar verdi. Mahallenin üstünde

daireler çizerek uçu. Çatılara baktı, ağaçlara baktı, sokakları dolaştı. Sonunda yakın bir çatıda telaşla yavrusunu arayan bir güvercin gördü. "Merak etme! Yavrun güvende." dedi. Anne güvercin sevinçle kanat çırpı ve Cami Kuşu'nun peşinden geldi. Birkaç dakika sonra yavrusuna kavuştu. Yavru güvercin annesine sarılır gibi sokuldu. "Teşekkür ederim, Cami Kuşu!" dedi.

Bu olayı gören çocuklar da çok sevindiler. Ertesi gün caminin avlusuna küçük bir kuş yemliğı yaptılar. Yemliğin üzerine de şunları yazdılar: "İyilik yapanın dostu çok olur." O günden sonra Cami Kuşu her sabah yemliğin yanına konar, çocukları selamlardı. Mahallede ne zaman yardıma ihtiyacı olan bir kuş, kedi ya da başka bir canlı olsa, ilk akla gelen yine o olurdu. Cami Kuşu şunu öğrenmişti: Bir kalbi mutlu etmek için büyük olmak gerekmez; bazen küçücük bir serçenin iyiliğı koca bir mahalleyi sevindirebilir.

Bir Kitap

Sait
ÖZER

Selam Ülkesi

Kitabın Adı: Selam Ülkesi Yazar: Hilal Beşik Resimleyen: Ümran Aşkın Aydın

Yayınevi: Diyanet İşleri Başkanlığı Yayın Yeri ve Yılı: Ankara/2024

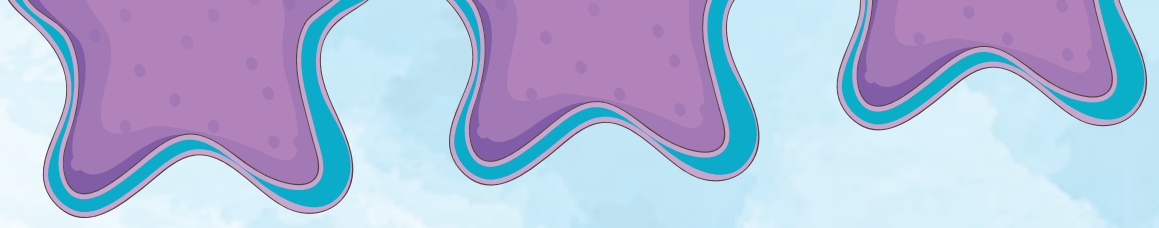
Sayfa Sayısı: 15 Yaş Aralığı: +8

İşlenen Konular: Selamın Müslümanlar için önemi.

16

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları tarafından okuyucuya sunulan, Hilal Beşik'in yazdığı ve Ümrân Aşkın Aydın'ın görsel çizimlerini üstlendiği *Selam Ülkesi* adlı çocuk kitabını merkezine almaktadır. Ankara'da 2024 yılında yayımlanan, 15 sayfadan oluşan ve 8 yaş ve üzeri çocuk okuyucu kitlesine hitap eden bu eser; İslâm dininin temel öğretilerinden biri olan selamlaşmanın Müslümanlar arasındaki birlik, beraberlik, toplumsal dayanışma, kardeşlik ve muhabbeti pekiştirmedeki hayati rolünü bir masal kurgusu üzerinden çocuklara aktarmaktadır.

Yazının giriş kısmında dinimizin bireylere öğrettiği güzel davranışların insanı olgunlaştırdığı, toplumsal yapıyı sağlamlaştırdığı ve insanlar arasındaki sevgi bağlarını güçlendirdiği önemle ifade edilmektedir.

Müslümanların karşılaştıklarında birbirlerine söylediği "Selamün Aleyküm" cümlesinin; Allah'ın selamını, barışını, esenliğini, rahmetini ve güvenliğini dileyen son derece samimi, sıcak ve anlamlı bir dua olduğu vurgulanmaktadır. Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim ayetleri ve Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in hadis-i şerifleri ışığında selamın manevî değeri açıkça ortaya konulmaktadır. Özellikle Hz. Peygamber (s.a.v.)'in, "*Siz iman etmedikçe cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmedikçe de gerçek manada iman etmiş olmazsınız.*" buyurarak sahabilere sevgiyi artırmanın,

imanı olgunlaştırmanın ve cennetin anahtarının aralarında selamı yaymak olduğunu müjdelediği aktarılmaktadır.

Kitabın masal bölümünde ise uzaklarda, koca dağların ardında geçen son derece ibretlik bir hikâye anlatılır. Bu ülkede yaşayan insanlar birbirlerine karşı son derece kibar, nazik, hoşgörülü ve mutludur. Bu huzurlu atmosferin temel sebebi ise halkın birbiriyle sürekli ve içtenlikle selamlaşmasıdır. Ancak zamanla insanlar bu güzel alışkanlığı ihmal edip terk etmeye başlarlar.

Selamlaşma azaldıkça aralarındaki sevgi, dayanışma ve mutluluk da yok olmaya başlar. Halkını çok seven akıllı padişah, insanlara unuttukları bu büyük nimetin kıymetini öğretmek amacıyla dikkat çekici bir yöntem seçer.

Padişah yayımladığı fermanla ülkede selamlaşmayı tamamen yasaklar. Şaşkına dönen halk cezadan korkarak emre uyar ve bir ay boyunca hiç selamlaşmaz. Bu süreçte sevgisizlik ve huzursuzluk zirveye ulaşır. Süre dolduğunda halkı meydanda toplayan padişah; selamın Allah'ın bir emri olduğunu, selam kesilince toplumun nasıl bozulduğunu anlatır ve ilk selamı kendisi vererek yasağı kaldırır.

Hatalarını anlayan halk yeniden selamlaşmaya başlar, ülkelerine huzur döner ve ülkenin adı artık "Selam Ülkesi" olur. Sait Özer, tüm çocukları aralarında selamı yaymaya davet ederek yazısını sonlandırır.

ADANA

İllerimizi Tanıyalım

Küp Şelaleleri

Küp Şelaleleri, çevresinde her mevsim farklı renklere bürünen ormanları, buz gibi akan suların görüntüsü ve kuş seslerinin birbirine karıştığı büyüleyici atmosferi ile doğa severleri kendine çekmektedir.

Tepebağ Evleri

Tepebağ Höyük Adana'nın en eski yerleşim yeridir. Höyükte antik kalıntıların yanı sıra Osmanlı sivil mimarisinin örneklerinden olan Tepebağ Evlerine rastlamak mümkündür. New York The Metropolitan Museum of Art'ta sergilenen Mısır Orta Krallık Dönemi 12. Hanedanlığına (MÖ1900) ait Hemşire Sitsnefru (Satsneferu) heykelciği Tepebağ Höyükte bulunmuştur.

Taş Köprü

Seyhan Nehri üzerindedir. İlk kez Roma İmparatoru Hadrianus tarafından yaptırıldığını söylenmektedir. 4. yüzyılda inşa edilmiştir. Yüzyıllarca Avrupa ile Asya arasında önemli bir köprü olmuştur. Köprü Harun Reşit, oğlu Memun, III. Ahmet, Kel Hasan Paşa ve Adana Valisi Ziya Paşa zamanlarında bakım görmüştür.

Toros Dağları'nın eteklerinde Seyhan ve Ceyhan nehirlerinin arasında bulunan Adana, tarihî açıdan zengin bir şehirdir. Adana, eşsiz doğa güzelliklere, berrak plajlara ve yemyeşil yaylalara ev sahipliği yapar. Gerçek bir gastronomi cenneti olan Adana, kebaplar, şalgam suları, yöresel köfteler ve tatlılar ile de tatilinizi daha keyifli hâle getirir.

Adana Ulu Camii

Camii büyüklüğü ve tarihî açısından Adana'nın önemli eserleri arasındadır. Selçuklu, Memlûklü ve Osmanlılar Dönemlerine ait mimarî karakterleri üzerinde toplayan eser 1513 yıllarında Halil Bey tarafından inşasına başlanmış, 1541 yılında oğlu Piri Mehmet Paşa tarafından bitirilerek ibadete açılmıştır.

Çatalan Köprüsü

1575 metre uzunluğuyla Türkiye'nin en uzun ikinci köprüsü unvanını taşıyan Çatalan Köprüsü, Seyhan Baraj Gölü üzerindedir. Osmangazi Köprüsü'nün inşasına dek Türkiye'nin en uzun köprüsü konumunda olan Çatalan Köprüsü, Adana'nın önemli simgelerinin arasında yer alır. Köprü'nün inşasına 1998 yılında başlanmış 2002 yılında da tamamlanarak hizmete açılmıştır.

Kuruköprü Anıt Müzesi ve Geleneksel Adana Evi

1845 yılında Rumlar tarafından yaptırılan binada 1924 yılında Adana Eski Eserler Müzesi'nin kurulmuştur. Bina 2015 yılında tamamlan restorasyon çalışmalarından sonra Adana Kuruköprü Anıt Müzesi olarak hizmete açılmıştır.

Adana ilinin ilçeleri; Seyhan, Yüreğir, Aladağ, Ceyhan, Feke, İmamoğlu, Karaisalı, Karataş, Kozan, Pozantı, Saimbeyli, Tufanbeyli ve Yumurtalık' tır.

Nisa
ERCIYES

Su Kuyusu Açtıran Vakıf

Vakfın Adı: Fatma Hatun binti Süleyman Efendi

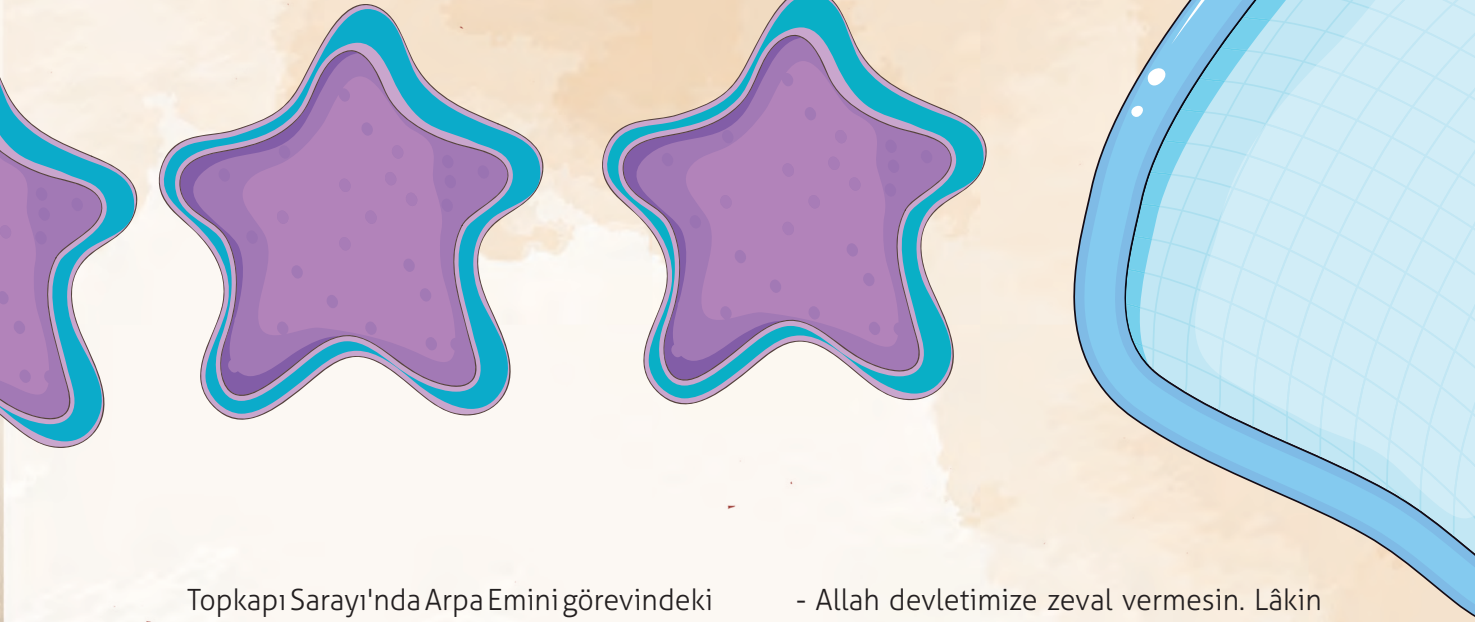
Kurucunun Lakabı: Kazasker Arif Efendi Zevcesi, Arpa Emini Süleyman Efendi Kızı

Kurulduğu Yer: İstanbul **Kuruluş Tarihi:** 1132 / 1720 M.

20

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

Topkapı Sarayı'nda Arpa Emini görevindeki Süleyman Efendi, sarayın atlarından ve diğer binek hayvanlarından sorumluydu. İşte bu zatın kızıydı Fatma Hatun. Allah ona hayırlı bir eş nasip etmiş, Kazasker Arif Efendi ile evlenmişti. Yani dönemin Adalet Bakanı durumundaki bir bürokratin hanımı olmuştu. Fatma Hatun, asla kibirlenip şımarmadı. Aksine, imkanları arttıkça alçak gönüllü oldu. Herkese yardım elini uzattı. Bununla da kalmadı; tarihimizdeki bugün bize gelen ilginç vakıflardan birinin daha kurulmasını sağladı.

- Bir muradım var, dedi maiyetindekilere; Mekke-i Mükerre ve Medine-i Münevvere pek mühim yerlerdir. Sevgili Peygamberimiz'in, sahabelerinin yaşadığı şehirlerdir. Halkının ve ziyarete gelenlerinin hiçbir zaman susuzluk çekmemesi en büyük arzumdur.

- Efendim, gam çekmeyiniz. Devlet gelirlerinin hatırı sayılır bir bölümü zaten Mekke ve Medine'ye ayrılmaktadır.

- Allah devletimize zeval vermesin. Lâkin bu sevaptan ben de pay almak isterim. Hiç olmazsa Mekke ve Medine'de ikişer fakire her sene özel olarak bağışta bulunmak arzu ederim. Her birine beşer altın versem. Bütün bunlar için bir vakıf kurulamaz mı?

- Kurulur efendim, niçin kurulmasın?

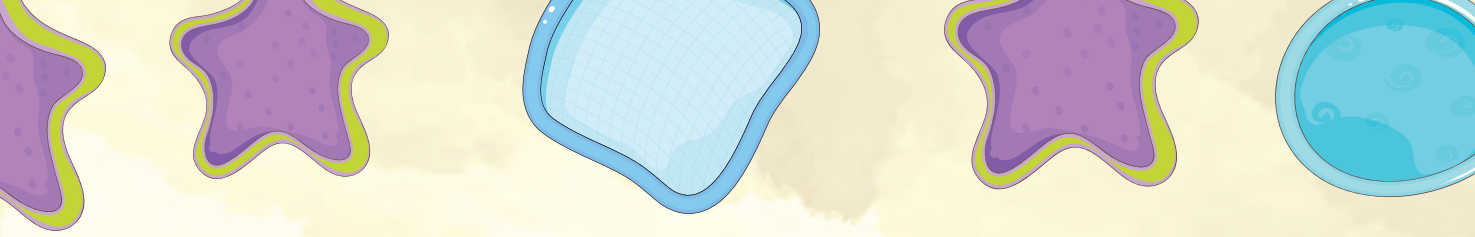
- O hâlde böylece kaydedin: O bölgede su kuyuları açtırılsın. Umulur ki, Rabb'im tarafından belki Zemzem sevabı verilir. İyice not edin, tüm bu işler arasında "Haremeyn'den ikişer fakire", hatta buraların borçlularına da yardım edilsin.

Hicaz'da açtırdığı kuyular belki kurudu, belki de insanlara, hayvanlara su sunmaya devam ediyor; ama kesin olan şu ki, Fatma Hatun hep hayırla yad edildi. Sonsuza kadar da hayırla anılacak. Bugün Somali'deki su kuyularını açmaya giden insanlarımızın da aynı medeniyetin çocukları olduğunu görmek ne kadar mutluluk verici değil mi?

İsmail
ÇOLAK

Şehzade Kanunî

Geleceğin Kanunî'si Şehzade I. Süleyman, 27 Nisan 1495 tarihinde Trabzon'da dünyaya geldi. O esnada babası Yavuz Sultan Selim Trabzon sancak beyi olarak görev yapıyordu, annesi ise Hafsa Hatun'du. Doğduğunda, isminin verilmesi amacıyla Kur'an-ı Kerim rastgele açılmış ve "innehu min Süleyman" ayeti çıkmıştı. Bu manevî işaret hayır ve uğur kabul edilerek şehzadenin adı Süleyman konuldu. Ailesinin tek erkek çocuğu olan Süleyman, çocukluk yıllarını sütkardeşi Yahya Efendi ve kız kardeşleriyle birlikte Trabzon'da geçirdi. Yedi yaşına geldiğinde dedesi Sultan Bayezid'in yanına, devletin başşehri olan İstanbul'a gönderildi.

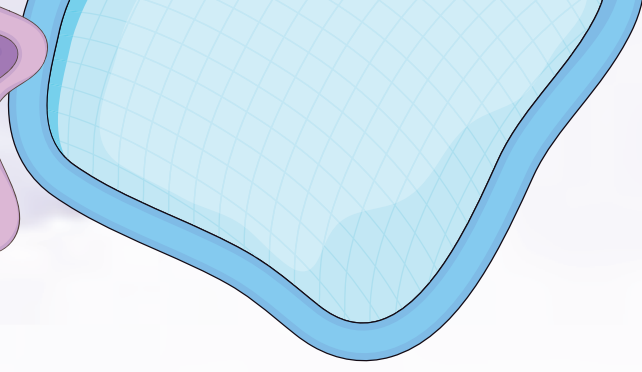
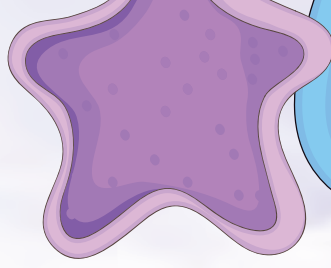
İstanbul'da Hayreddin Hızır Efendi ve Zeyrekzade Rükneddin Ahmed Efendi gibi devrin önde gelen büyük hocalarından dersler aldı. Ayrıca saray bünyesindeki Enderun Mektebi'nde eğitim görerek tarih, fen, edebiyat ve din dersleri okudu. Özellikle tarih alanına büyük bir ilgi duyan Süleyman; Arapça, Farsça, Tatarca ve Sırpça dillerini öğrendi. Edebiyata ve şiire olan tutkusu sayesinde "Muhibbî" takma adıyla 2779 şiir kaleme alarak divan sahibi meşhur bir şair seviyesine ulaştı.

Osmanlı geleneklerine uyarak kuyumculuk sanatını öğrenmesi uygun görüldü. Başlarda dersleri aksatması ve mesleği önemsememesi

üzerine ustası, "Bir daha inat edersen sana bin değnek vuracağım!" diyerek yemin etti. Süleyman durumu annesi Hafsa Hatun'a şikâyet etti. Annesi, saraya çağırdığı ustaya oğlunu bağışlaması için altınlar ikram etti. Usta ise bu altınları erittirip beş yüz ince tel çubuk hâline getirtti. Şehzade yine isteksiz davranıp azar işitince ustası, altın telleri ikiye bölerek şehzadenin ayak tabanlarına iki kez vurdu. Böylece beş yüz tel üzerinden bin değnek vurma yeminini yerine getirdi. Bu ince dersten sonra işine dört elle sarılan Süleyman, usta bir kuyumcu oldu.

Şehzade Süleyman; kılıç, ok ve mızrak kullanmada ustalaşırken Mangala ve Matrakî oyunlarıyla da savaş stratejileri geliştirdi. 1508 yılından itibaren sırasıyla Şebinkarahisar, Bolu, Kefe ve Manisa'da sancak beyliği yaparak önemli idari ve askeri tecrübeler kazandı. Babasının seferleri sırasında ise İstanbul'da tahta vekillik etti.

Yavuz Sultan Selim'in vefatı üzerine Manisa'ya gönderilen ulak, acı haberi ve tahta davet mektubunu Süleyman'a teslim etti. Babasının tek erkek evladı olduğu için hiçbir taht kavgası yaşamadan 30 Eylül 1520'de, 26 yaşındayken Osmanlı tahtına çıktı. Çorlu'dan getirilen babasının cenazesini İstanbul dışında karşılayarak derin bir saygı ve hürmetle törene katıldı.

İstanbul'un Kasrıları

Ihlamur Kasrı

Küçüksu Kasrı

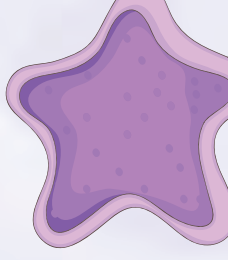
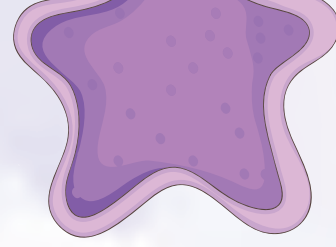
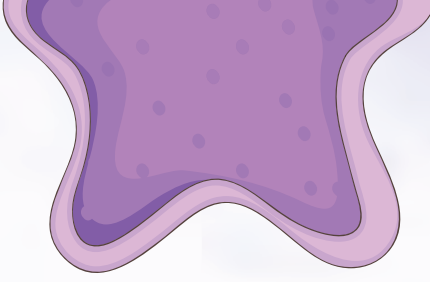
Aynalıkavak Kasrı

Tophane Kasrı

Hıdiv Kasrı

İstanbul tarihi boyunca ev sahipliği yaptığı sayısız uygarlığın izlerini bugün de taşımaya devam ediyor. Bu köklü tarihin en önemli simgelerinden biri de şehrin dört bir yanına yayılmış kasır ve köşkler. Muhteşem mimarileriyle inci tanesi gibi şehri süsleyen, günümüze kadar ayakta kalmayı başarmış, dinlenmek ve avlanmak amaçlı kullanılmış bu eşsiz yapıları gezmekte bir o kadar heyecan verici.

Beşiktaş ilçesinde yer alan, tarihi 18. yüzyıla uzanan, Sultan Abdülmecit tarafından yaptırılarak son hâlini alan, bahçesinde havuzu ve manolya ağaçları olan muhteşem İhlamur Kasrı güzelliği ile büyülüyor.

Anadolu Hisarı'nın yanı başında denize sıfır konumda, padişahların dinlenmek için vakit geçirdikleri Küçüksu Kasrı bütün zarafetiyle Beykoz sahilini süslüyor.

Çırağan Sarayı'nın arka korusunda, Malta'dan getirtilmiş taşlarla yapılmış eşsiz süsleme ve desenleriyle Malta Köşkü ihtişamlı duruşunu sergiliyor.

Sarıyer'de, Emirgan Korusu içinde yer alan Sarı Köşk dış cephesinde el oyma sanatı, iç mekanlarda süsleme sanatının en güzel örneklerini sunuyor.

Hünkar Kasrı

Adını "Maslak" denilen su dağıtım haznelerinden almış, Sultan II. Mahmut döneminde yapıldığı düşünülen Maslak Kasırları farklı bitki çeşitlerini barındıran bahçesi, ender tropik bitkilerin yetiştirildiği serası ile gezenleri büyülüyor.

Validebağ Korusu içinde Osmanlı hanedanında divan sahibi tek kadın olarak bilinen Adile Sultan için Sultan Abdülaziz tarafından yaptırılmış Adile Sultan Kasrı, Hababam Sınıfı müzesi ile de ilgi görüyor.

Batılılaşma döneminin en güzel örneklerinden biri olan Beykoz kıyısında ağaçlar arasında tepede konumlandırılmış dinlenme köşkü Mecidiye Kasrı yıllara meydan okuyor.

Haliç kıyılarını süsleyen Aynalıkavak Kasrı, Sarayburnu kıyılarını güzelleştiren Sepetçiler Kasrı ve Beykoz Hidiv Korusu içinde yapılmış, bahçesinde havuzu, İstanbul'un buharla çalışan ilk asansörlerinden birine sahip olması, mermer çeşmesi, vitray süslemeleri Hidiv Kasrı görülmeyi hak ediyor.

Günümüze kadar titizlikle korunmuş bu eşsiz yapıları gezmek, görmek, incelemek, bilgi sahibi olmak ve tanıtmak her birimizin görevi olmalı.

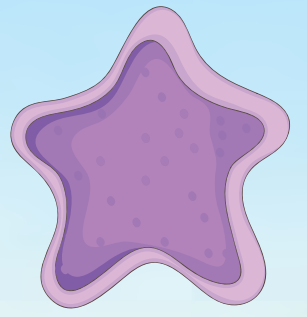
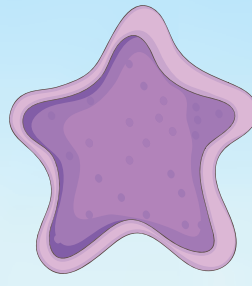

Beykoz Mecidiye Kasrı

Yusuf'un
Günüğü

Yusuf
ŞAFAK

Birbirimizi Dinlemek

Anadolu'nun doğusunda, şirin bir evde Zeynep, annesi, babası ve kardeşi Kerem ile birlikte yaşıyordu. Zeynep okuldan geldiğinde çantasını koltuğun üzerine bırakıp odasına koşmayı seviyordu. Kerem ise okulda yaşadığı olayları ailesine anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Bir akşam annesi sofrayı hazırlarken Zeynep heyecanla seslendi:

- Anne, yarın okulda bir sunum yapacağım. Bana yardım eder misin?

Annesi o sırada yemek hazırladığı için:

- Biraz sonra kızım, şimdi meşgulüm, dedi.

Zeynep üzülerek odasına gitti. Bir süre sonra babası eve geldi. Zeynep babasına da sunumundan bahsetmek istedi. Ancak babası telefonu ile ilgileniyordu.

- Baba, beni dinler misin?

- Bir dakika kızım, şu mesajı bitireyim, dedi babası.

Zeynep kendisini görünmezmiş gibi hissetti. O akşam sofrada kimse fazla konuşmadı. Kerem sessizliği bozmak için:

- Bugün okulda bir resim yaptım! Hem de hepimizin olduğu bir aile resmi, dedi ve resmini masanın üzerine koydu. Herkes dikkatlice resme baktı. Resimde annesi yemek yapıyor, babası telefonuna bakıyor, Zeynep odasında oturuyor, Kerem ise tek başına gülümsüyordu.

Annesi ve babası resme bakınca şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Zeynep biraz üzülerek:

- Bazen birbirimizi dinlemediğimizi düşünüyorum, dedi.

Babası telefonunu masaya bıraktı.

- Haklısın kızım. Seni dinlemek yerine telefonuma baktığım için özür dilerim.

Annesi de Zeynep'in elini tuttu.

- Ben de işlerimi biraz bekletebilirdim. Senin için önemli olan bir şeyi anlatırken seni dinlemeliydim.

Kerem gülümseyerek:

- O zaman bundan sonra hepimiz birbirimizi dinleyelim, dedi.

Aile hep birlikte yeni bir kural koydu: Biri konuşurken diğerlerinin telefonlarını ve yaptıkları işleri bırakıp onu dikkatle dinleyecekti. Ayrıca herkes gün içinde yaşadığı güzel ya da zor bir olayı sofrada paylaşacaktı.

O günden sonra akşam yemekleri daha neşeli geçmeye başladı. Zeynep sunumunu ailesine anlattı, annesi onu cesaretlendirdi, babası fikirlerini paylaştı. Kerem de okulda yaptığı resimleri gösterdi. Bazen birlikte güldüler, bazen sorunları hakkında konuştular.

Zeynep önemli bir şey öğrendi: Aile olmak sadece aynı evde yaşamak değildi. Birbirini dinlemek, anlamaya çalışmak, duyguları paylaşmak, saygı göstermek ve gerektiğinde özür dilemek de aile olmanın önemli parçalarıydı.

O günden sonra evlerinde sık sık şu cümle duyuldu:

- Seni dinliyorum, anlatabilirsin.

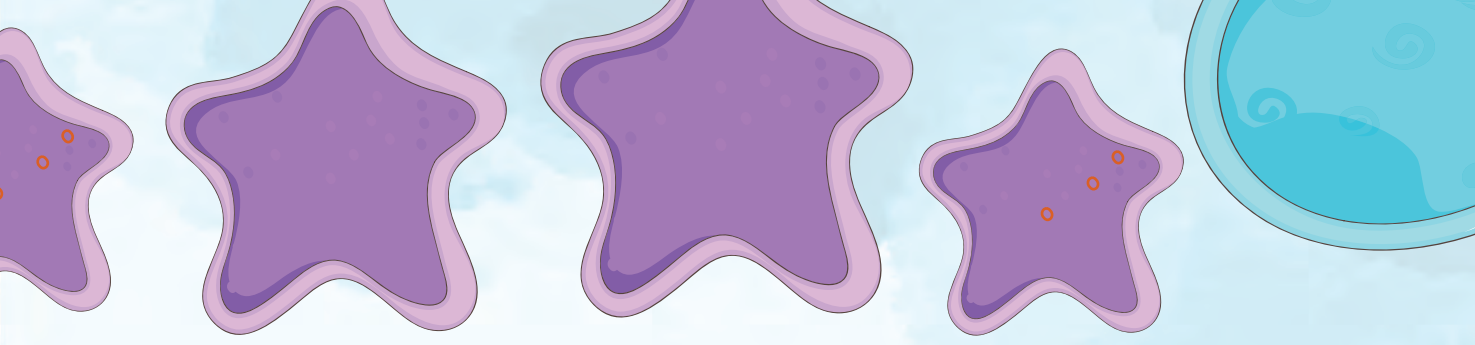
Zeynep artık kendisini yalnız hissetmiyordu. Çünkü ailesinin onu dinlediğini ve anladığını biliyordu. Böylece evleri sadece yaşadıkları bir yer değil, herkesin kendini değerli ve güvende hissettiği sıcak bir yuva oldu.

Kalın sağlıcakla...

Seda
Bayrak
DURGUT

Bir Çift Ayakkabı

Günlerdir babasının getireceği yeni ayakkabıların hayalini kuruyordu. Acaba ne renkti yeni ayakkabıları? Bağcıklı mıydı yoksa cırt cırtlı mı? Çizgileri mi vardı yoksa yıldızları mı?

Geceleri uyumadan önce yeni ayakkabısıyla koşup oynadığını; ayakkabısını arkadaşlarına gururla göstereceği dakikaları hayal ediyordu. Kimseye bir şey demiyordu ama, ayağındaki ayakkabılara hüznle bakıyor, eskidiğini, yıprandığını düşünüyordu. Hatta o ayakkabıyı giymekten utanıyordu. İşin aslı, kimse onun ayakkabılarının eski olduğunu düşünmüyordu. Ayakkabılar, neredeyse yeni denilebilecek hâlde ve çoğu çocuğun giyemeyeceği kadar güzellikte ayakkabılardı...

Cuma günü, her cuma olduğu gibi, mahalledeki tüm çocuklar ezandan önce camiye koşuştular. Bahçede oyunlar oynayarak neşe dağıtıyorlar, caminin beyaz sakallı nur yüzlü müdavimlerini gülümsetiyorlardı. Ezan okununca, çocuklar ilk safta yer almak için heyecanla ayakkabılarını çıkarıp içeri doluştular. Bu sırada yeni ayakkabısının hayalini kuran çocuk, eski ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlattı. Ezan bitti, dualar edildi, namazlar kılındı.

Çocuklar girdikleri gibi aynı heyecanla çıkmak için kapıya koştular. Herkes ayakkabılarını ayağına geçirirken bizim hayalci çocuk bir türlü ayakkabılarını bulamıyordu. Her yere baktı. Yoktu. Herkes ayakkabısını, terliğini giyip çıktı. Oyuna başladılar. Çocuk bir türlü ayakkabısını bulamayınca olduğu yere oturdu kaldı. "Eskiydi zaten, inşallah babam yenisini getirir bu akşam, bari şuralarda terlik filan bir şeyler bulup giyeyim." diye düşünmeye dalmışken; ufak bir çocuğun karşıdan ona doğru yürüdüğünü gördü. Çocuğun ayağında kendi ayakkabılarını görünce, sinirle ayağa kalktı.

"Ayıp değil mi bu yaptığın? Hırsızlık günahıdır!"

diyerek sesini yükseltti. Camiden çıkan yetişkinler çocuğa bakıyordu. Bu sırada küçük olan diğer çocuk, ayakkabıları ayağından çıkarttığı gibi gidip kenarda duran artık giyilecek hâli kalmamış, her yeri dökülmüş yırtılmış eski plastik bir terliği ayağına geçirirken ağlıyordu. Çocuğun ayakkabılarına özenmiş, ayaklarına kocaman gelen bu güzel ayakkabıları bir hevesle ayağına geçirmiş ve birazcık yürümek istemişti.

Gözyaşlarını avucunun içiyle silerken, camideki nur yüzlü ihtiyarlar diğer çocuğu sakinleştirmek için türlü cümleler kuruyorlardı. Ufak çocuğun maddi durumunun yetersiz olduğunu, çocuğun bu durumu biraz daha sakince karşılaması gerektiğini anlatmaya çalışıyorlardı.

Çocuk eve dönerken, ne yaptığını düşünmeye başladı. Amcalar haklı mıydı? Çok mu sinirlenmişti? Altı üstü bir çift ayakkabıydı. Küçücüktü çocuk, kardeşi olsaydı tam da o yaşlarda olurdu. Hep bir kardeşi olsun istemişti... Ahhh, ne ayıp etmişti ufaklık çocuğa. Akşam babasıyla konuşmalıydı. Babası akşam elinde parlak bir kutuyla geldiğinde, çocuk önce koşup babasına sarıldı. Sonra "Babacığım bu ayakkabıyı geri verip yerine üç numara küçük bir ayakkabı alabilir miyiz?" dedi. Babası şaşkınlık içindeydi. Aylardır istediği ayakkabıyı beğenip beğenmediğini sordu oğluna. Beğendiğini ama artık yeni bir ayakkabıya ihtiyacı olduğunu düşünmediğini söyledi çocuk. Ve gündüz camide olanları anlattı. Babası yaşlı gözlerle oğluna sarıldı.

Ertesi sabah, elinde ayakkabı kutusu ile camiye gitti. Ufaklık oralarda dolaşıyordu. Yanına gitti, sarıldı. Kutuyu uzattı. Küçük çocuk önce anlamadı. Kutuyu açınca abisi yaşındaki çocuğa sarıldı. Ellerini öptü. Ayakkabıları ayağına geçirdi. Caminin bahçesinde bir tur attı, sonra içeri girdi. Çocuk peşinden camiye girdiğinde, ufaklığın şükür secdesine kapandığını gördü. Yaşaran gözlerle yanına gidip secdeye kapandı. Nur yüzlü ihtiyarlar, gülümseyen gözleriyle çocuklara bakıyorlardı.

Ayşe Gül
PINAR

İğde

30

Somuncu Baba Çocuk Dergisi | EKİM 2026

İğde, sonbahar aylarında dalları sapsarı ve kahverengi meyvelerle dolup taşan, içi un gibi yumuşacık ve çok tatlı olan nefis bir ağaç meyvesidir. Dışarıdan bakıldığında küçük bir zeytine ya da kurutulmuş hurmaya benzer ama ısırdığında bambaşka bir dünyayla karşılaşırın!

İğdenin Şaşırtıcı ve Eğlenceli Özellikleri

- **Pamuk Gibi Bir İçi Vardır:** İğdenin dışı incecik, sertçe bir kabukla kaplıdır. Bu kabuğu soyduğunda veya hafifçe ısırdığında içindeki un gibi yumuşak, tatlı kısmı keşfedersin. Ağızda adeta erir!

- **Mis Kokulu Çiçekler:** İğde ağaçları ilkbahar geldiğinde küçük, sarımsı çiçekler açar. Bu çiçekler öyle güzel ve güçlü kokar ki, yanından geçerken parfüm sıkılmış gibi mis gibi kokusunu hissedebilirsin.

- **Süper Güçlü Bir Ağaç:** İğde ağacı tam bir doğa kahramanıdır! Susuzluğa, çok sıcak havalara ve sert rüzgârlara karşı çok dayanıklıdır. Hatta toprağın iyileşmesine yardımcı olur, diğer bitkilerin daha rahat büyümesini sağlar.

- **Kuşların da Favorisi:**

İğde ağaçları kışın da meyvelerinin bir kısmını dallarında tutar. Böylece soğuk kış günlerinde acıkan minik kuşlar için harika bir yemek durağı olur!

İğde Neden Çok Faydalı?

İğde sadece lezzetli değil, doğal bir güç deposu aynı zamanda tam bir sağlık dostudur:

- **Mide Dostu:** Karnın ağrıdığında veya miden rahatsız olduğunda seni rahatlatmaya yardımcı olur.

- **Boğaz Ağrısına Birebir:** Kışın öksürdüğünde ya da boğazın acıdığında iğde yemek boğazını yumuşatır.

- **C Vitamini Deposu:** Vücudunu mikrop ve hastalıklara karşı bir kalkan gibi korur, daha enerjik olmanı sağlar.

- **Güçlü Kemikler:** İçindeki bolca kalsiyum sayesinde kemiklerinin ve dişlerinin daha güçlü büyümesine katkı sağlar.

İğde Nasıl Yenir?

İğdeyi yemek çok kolay ve eğlencelidir:

İğdenin dışındaki hafif gevrek kabuğu parmaklarınla soyabilirsin. İçindeki unlu tatlı kısmı afiyetle yiyebilirsin.

Ama dikkat! İğdenin tam ortasında sert ve uzunca bir çekirdeği vardır. O çekirdeği yemeyip kenara ayırman gerekir.

İğdenin yaprakları gümüş gibi parlak parlak parlak! Rüzgâr estiğinde yapraklarının arkasındaki gümüş rengi ışıltıları görülür.

Postlarımızdan İlginç Bilgiler

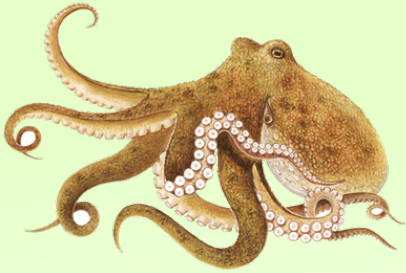
AĞAÇ KURBAĞASI:

VÜCUDUNDAKİ SUYU VE ORGANLARI DONDURARAK KIŞ BOYUNCA BUZ KÜTLESİ HALİNDE KALABİLİR, BAHARDA İSE HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GİBİ ÇÖZÜLÜP YAŞAMINA DEVAM EDER.

PEYGAMBER DEVESİ KARİDESİ:

DÜNYANIN EN GÜÇLÜ VE HIZLI YUMRUĞUNU ATAR; GÖZLERİNDEKİ 16 FARKLI RENK ALICISI SAYESİNDE İNSANLARIN HAYAL BİLE EDEMEYECEĞİ RENKLERİ VE ULTRAVİYOLE IŞIKLARI GÖRÜR.

AHTAPOTLAR:

ÜÇ ADET KALBİ VE DOKUZ ADET BEYİNİ VARDIR. YÜZDÜKLERİ SIRADA ANA KALP DIŞINDAKİ İKİ KALP KAN POMPALAMAYI DURDURUR.

FİL KULAKLI AHTAPOT:

FİL KULAKLI AHTAPOT, İKİ BÜYÜK YÜZGEÇİ NEDENİYLE BU ADI ALIR. DERİN DENİZLERDE YAŞAYAN CANLI, YÜZGEÇLERİNİ KULLANARAK SU İÇİNDE SÜZÜLÜR. BAZI TÜRLERİ YÜZLERCE METRE DERİNLİKTE GÖRÜLÜR VE DÜŞÜK IŞIKLI ORTAMA UYUM SAĞLAMİŞTİR.

Okul Bahçesi

Okul bahçesinde açan çiçekler,
Vatanı yâr diye bekleyecekler,
Muhammet rasûle Gül diyecekler,
Onlar geleceğin ta kendileri.

Okul bahçesinde açan çiçekler,
Her köşe başından gel edecekler,
Günaha girmemiş sabi melekler,
Onlar geleceğin has anneleri.

Okul bahçesinde açan çiçekler,
Güllerin üstünde mor kelekler,
Her biri her güne güzellik ekler,
Onlar geleceğin sazendeleri.

Okul bahçesinde açan çiçekler,
Sevgiyle okşanıp büyüyecekler,
Gül derse büyükler hep gülecekler,
Onlar geleceğin efendileri.

Rabia BARIŞ

*“Sevgili Peygamberimiz
‘Birlik rahmet, ayrılık afettir.’ buyuruyor.
Hazret-i Kur’an, Müslümanları, parçaları
birbirine kenetlenen tek bir binaya benzetiyor.
Şu hâlde birbirimizi koruyup esirgemekte, sevip
saymakta, bir vücudun uzuvları mesabesinde
bulunduğumuzu asla hatırdan çıkarmamalıyız.
Birbirimize karşı iyi niyetli ve faydalı olmaya
çalışmalıyız, birbirimizi incitmemek dinimizin
emri ve icabı olmakla beraber aynı zamanda
insanlığın gereğidir.”*

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s.)

